

første Behandling, at hvis han vidste, at Projektet ikke blev mere end 400,000 Kr. dyrere end Odense-Projektet, vilde han ubetinget foretrække et nyt Fængsel fremfor at ombygge Odense-Kasernen. Det væsentligste var altsaa at skaffe Sikkerhed for dette. Og den eneste Maade, hvorpaa man kan faa virkelig Sikkerhed, er at have en solid Haandværker, der tilbyder at opføre Fængselet for den og den bestemte Sum. Saa kunne ærede Medlemmer se, om de faa Sikkerhed eller ikke, det er i hvert Fald den bedste Sikkerhed, der overhovedet kan skaffes. Jeg rettede mig altsaa efter de Henstillinger, der vare gjorte til mig, jeg fremskaffede Tilbudet, det blev prøvet, det blev vejet og vraget, kan jeg sige, af Medlemmerne af Udvalget, det blev gennemkritiseret af Arkitekten, og derefter er man kommen til dette, som nu er udtalt af flere Medlemmer her i Tinget, at det i Virkeligheden er et godt og solidt Forslag. Det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) — der ikke har deltaget i Udvalgsbehandlingen, men har set Sagen igennem — udtaler, at det er omhyggeligt, vel og økonomisk forberedt. Jeg har altsaa gjort, hvad Folketinget bad mig om, jeg har gjort, hvad Udvalget bad mig om. Har nu Folketingets Majoritet alligevel den Anskuelse, at man ikke skal modtage Tilbudet, saa sker dette altsaa ikke, selvfølgelig, men saa staar jeg altsaa, som jeg stod ved Sagens første Behandling, at jeg maa bortlicitere Arbejdet. Jeg ved ikke, om man saa kan blive indenfor den paa-gældende Sum, men da maa der i hvert Fald ikke kunne rettes nogen Bebrejdelse mod mig, hvis den bliver overskreden. Men jeg lægger altsaa denne Sag ganske i de ærede Medlemmers Haand — selvfølgelig — og vil altsaa se, hvad Tinget bemyndiger mig til at foretage i saa Henseende. Kun skal jeg lige bemærke — paa Foranledning af enkelte Bemærkninger, der ere faldne baade i Gaar og nu —, at for mit personlige Vedkommende er Sagen ganske ligegyldig. Jeg er ikke juridisk bunden i nogen som helst Henseende. Men jeg tror ikke, at man vil staa sig ved at binde mig paa en ganske bestemt Maade.

Dernæst er der gjort nogle mere almindelige Bemærkninger. Der blev spurgt om, hvorledes man, hvis det blev indrettet til Kvindefængsel, skulde anvende Tuberkulosehospitalet. Det kan vel anvendes til Sygehus for selve de Fanger, der komme, men i øvrigt ville ærede Medlemmer se, at det ligger saaledes efter Tegningen, at der er Mulighed for, at det ogsaa vedblivende kunde anvendes til Fængselstuberkulose-

sygehus for Mandsfanger. Det er ikke helt udelukket, saaledes som det efter Situationsplanen skal ligge. Muligvis er det netop lagt der af Arkitekten med denne Bagtanke, men det tør jeg dog ikke udtale mig om.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) havde ganske Ret i, at jeg ved Finanslovens første Behandling udtalte, at vi maatte nøjes med det, vi havde, at vi maatte se at skaffe Udveje. Det er fuldstændig rigtigt. Og det samme udtalte jeg, da jeg forelagde denne Lov i Rigsdagen. Da gjorde jeg netop opmærksom paa, at jeg ved Finanslovens første Behandling havde udtalt, at jeg haabede at kunne skaffe Udveje, at kunne komme igennem uden at bygge et nyt Fængsel. Jeg satte mig for fra Begyndelsen, at jeg vilde søge at undgaa det. Og da jeg forelagde dette Lovforslag, udtalte jeg ogsaa, at det virkelig var med tungt Hjerte, at jeg paa dette Tidspunkt kom til Rigsdagen og bad om Bevilgning til et nyt Fængsel, baade af Hensyn til de almindelige økonomiske Forhold, og til, at Straffelovkommissionen endnu arbejder, og endelig, fordi det overhovedet er en trist Anvendelse af mange Penge at skulle bygge et Fængsel. Jeg gjorde det derfor kun tvungen af den yderste Nødvendighed, og først efter at alt, hvad der var Mulighed for at gøre, var blevet undersøgt. Det ærede Medlem fra Frederiksberg kan kalde det overfladisk, eller hvad han nu kalder det — man kan ogsaa kalde det noget andet. Jeg har stillet mig paa det Punkt, at jeg vilde prøve enhver Udvej, der fandtes, for at spare Staten for denne store Udgift. Jeg haabede, det skulde kunne lykkes Fængseldirektøren og mig at finde saadanne Udveje. Vi prøvede alt, men vi kom til det Resultat, at der var ingen Udvej, der kunde forsvares, og saa gik vi til dette. Og saaledes vil jeg ogsaa blive ved: først prøve alle Udveje, naar det drejer sig om saa mange Penge.

Det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) rettede forskellige Spørgsmaal til mig, blandt andet, om jeg vilde sørge for, hvis Arbejdet nu gik til Licitation, at det kun udførtes af Folk, der lønnes i Henhold til Priskuranten. Saa vidt jeg ved, ere Mestrene nødte til at rette sig efter Priskuranten. Jeg tror, at der bliver Arbejdsnedlæggelse hos dem — og med Føje —, hvis de bryde Priskuranten og tage Arbejdere til billigere Pris. Dernæst rettede det ærede Medlem et specielt Spørgsmaal til mig med Hensyn til Inventaret. Det have vi tænkt os i vidt Omfang at søge at lade lave af Fangerne. Saa er man ogsaa ude over det Spørgsmaal. Om det kan lykkes fuldt ud, er tvivlsomt, men det er